

ΠΩΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ Ο ΕΥΓΕΝΗΣ

‘Ο εύγενής πῶς φαίνεται; ’Ω! ναί, γνωρίζω τί ἐννοεῖται πολὺ καλῶς· τὴν συμπεριφορὰν ἔκεινην τὴν ὅποιαν δὲ εὐγενῆς ὀφείλει νὰ ἔχῃ καὶ δχὶ ἔκεινην τὴν ὅποιαν γενικῶς ἔχουσι τώρα. ’Ο δούξ τοῦ Βούκιγχαμ ἡτο χαρίεις ἀνὴρ καὶ εἶχε τὴν συμπεριφορὰν ἔκεινην περὶ ἣς δὲ λόγος. ’Ο Οὐικέρλεος ἡτο χαριέστατος ἀνὴρ καὶ εἶχεν εὐγενῆ συμπεριφορὰν οἵαν καὶ δὲ δούξ τοῦ Βούκιγχαμ. ’Ανέκδοτα τοῦ Σπένοκ).

’Ο Πῶπος ὑπέδειξεν ἐπίσης πῶς φαίνεται δὲ εὐγενῆς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ λόρδου Πέτερβορου, τοῦ Λόρδου Βόλιγκροκ, τοῦ Λόρδου Χίντσινθροκ, τοῦ Δουκὸς τοῦ Βλότου καὶ δύο ἡ τριῶν ἄλλων. (’Ανέκδοτα τοῦ αὐτοῦ.)

’Εξελεξάμην τὰς ἄνω γνώμας πρὸς ἀνάπτυξιν λεπτοτάτου ζητήματος ὅπερ φρονίμιας ποιῶν ὥφειλον Ἰωνος νὰ μὴ πραγματευθῶ. ’Αλλ’ ὅμως ἀγαπῶ τὸν τίτλον τοῦ θέματος, καὶ θὰ προσπαθήσω τούλαχιστον νὰ τὸ περιγράψω.

Τί ἐστιν δὲ τὸ ἀποτελεῖ τὴν συμπεριφορὰν τοῦ εὐγενοῦς εὔκολωτερον δυνάμεθα νὰ αἰσθανθῶμεν παρὰ νὰ περιγράψωμεν. Πάντες γινώσκομεν αὐτὴν ὅταν τὴν βλέπωμεν ἄλλὰ δὲν γνωρίζομεν πῶς νὰ δώσωμεν λόγον αὐτῆς, ἡ νὰ ἔξηγήσωμεν εἰς τί συνίσταται. Causa latet res ipsa notissima (ἡ αἰτία κρύπτεται, τὸ πρᾶγμα δὲ αὐτὸν εἶνε προδηλότατον).

Εὐχέρεια, χάρις, ἀξιοπρέπεια ἐθεωρήθησαν ὡς τὰ παραστατικὰ καὶ τὰ ἐκφραστικὰ σύμβολα τῆς συμπεριφορᾶς ταύτης· ἄλλὰ προτιμῶ νὰ ὄρισω ὅτι τὸ κατέχειν ἔαυτὸν καθ’ ἔξιν ἀποτελεῖ τὴν ἐμφάνειαν τοῦ εὐγενοῦς. ’Ο εὐγενῆς ἔξασκετ τελείαν κυριότητα οὐχὶ μόνον ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του, ἄλλ’ ἐπὶ τῶν μελῶν του καὶ τῶν κινήσεών του. ’Ἐν ἄλλαις λέξειν ἀποκαλύπτει δὲ εὐγενῆς διὰ τοῦ σχῆματος του καὶ τῶν τρόπων του ἔκουσίαν τινὰ ἔξουσίαν ἐπὶ τοῦ ὅλου σώματός του, ὅπερ εἰς πᾶσαν κάμψιν αὐτοῦ ὀφείλει νὰ ἥνε ὑποχείριον τῆς θελήσεώς του. Πρέπει νὰ γίνηται φανερὸν ὅτι βλέπει καὶ πράττει ὡς ἐπιθυμεῖ, ἄνευ περιορισμοῦ, ἄνευ συγχύσεως ἡ ἀδεξιότητος. Οὕτω δὲ εἶνε πράγματι κύριος ἔαυτοῦ ὡς δὲ καθηγητής ἐπιστήμης τινὸς ἡ τέχνης εἶνε κάτοχος τῆς εἰδικότητός του, ἐφαρμόζων αὐτὴν εἰς οἰανδήποτε χρῆσιν εὐαρεστεῖται καὶ διανοεῖται. ’Οπου δήποθι τοιαύτη εὐκολία καὶ δύναμις ὑπάρχει, ἀναγνωρίζομεν τὸ σχῆμα καὶ τοὺς τρόπους τοῦ εὐγενοῦς,—δηλαδὴ τοῦ ἀνθρώπου ἔκεινου ὅστις ὡς ἐκ τῶν συνηθειῶν του καὶ τῆς θέσεώς του ἐν τῇ ζωῇ, καὶ ἐν τῇ συνήθει αὐτοῦ συναναστροφῇ ἐν τῇ κοινωνίᾳ οὐδὲν ἄλλο σχεδὸν ἔχει νὰ πράξῃ παρὰ νὰ σπουδάσῃ τὰς κινήσεις ἔκείνας καὶ τὴν συμπεριφορὰν τοῦ σώματος αἴτινες ἴκανοποιοῦσιν αὐτὸν· καὶ φαίνονται ἐπιτήδειοι νὰ κινήσωσι τὴν ἐπιδοκιμασίαν τοῦ θεατοῦ. ’Η εὐχέρεια δὲν ἀρκεῖ, ὡς δυνάμεθα νὰ παρατηρήσωμεν, καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια ἔχει τι τὸ ὑπερβολικόν. Πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μετριότης τις (setenne), εὔσυνείδητός τις εὔσχημοσύνη (decorum) συνδυαζομένη μετὰ τῆς πρώτης, καὶ οἰκειότης τις τοῦ βλέμματος σθεννύουσα τὴν αὔστηρὰν ὄψιν τῆς

πειθαρχίας συνδυαζομένη μετὰ τῆς δευτέρας ὥπως πραγτεύθη ἡ περὶ τοῦ χαρακτῆρος τούτου ἰδέα ἡμῶν. ’Ιως ἡ λέξις κοσμιότης εἶνε ἡ καταλληλοτέρα ὥπως ἐκφράση τοὺς τρόπους τοῦ εὐγενοῦς· ἡ ἀξιοπρέπεια ἀρμόδει εἰς τοὺς εὐπατρίδας, καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια εἰς τοὺς βασιλεῖς!

”Οπου δήποθι ἡ ἀκατάπαυστος αὐτὴ καὶ κοσμία ὑποταγὴ τοῦ σώματος εἰς τὸ πνεῦμα εἶνε ὄρατὴ εἰς τὰς συνήθεις πράξεις τοῦ περιπατεῖν, κάθησθαι, ἵππεύειν ἵστασθαι, ὅμιλετν, κτλ. ἐξάγομεν τὸ αὐτὸ συμπέρασμα ὡς πρὸς τὸ ἄτομον, οἰσδήποτε καὶ ἀν ὥσι τὰ κωλύματα ἡ τ’ ἀναπόφευκτα ἐλαττώματα τοῦ σώματος, τουτέστι τῆς μηχανῆς τὴν ὅποιαν διοικεῖ.

”Ανθρωπός τις δύναται νὰ ἔχῃ ποταπὸν ἡ δυσάρεστον ἐξωτερικόν, δύναται νὰ χωλαίνῃ εἰς τὸ βάδισμά του ἡ νὰ ἔχῃ χάσει τὴν χρῆσιν τοῦ ἡμίσεος τῶν μελῶν του, καὶ ὅμως δύναται νὰ δείξῃ τὸ εἰώθας ἔκεινο τῆς προσοχῆς περὶ τοὺς τρόπους πρὸς πᾶν ὅτι εἶνε χάριεν καὶ εὔπρεπὲς ἐν τῇ χρήσει τοῦ ὑπολειπομένου αὐτῷ τῆς δυνάμεως, τουτέστιν ἐν τῇ λεπτῇ διαγωγῇ τοῦ σκαιοτέρου καὶ ἀθλιεστέρου σώματος. ’Υδρός τις ἡ δύσμιρφος ἀνθρωπός βεβαίως δὲν φαίνεται κατ’ ἀνάγκην σκαιὸς ἡ βάναυσος· τούναντίον ἔνεκα τῆς μερίμνης του περὶ τὴν διακόσμησιν τοῦ ἐξωτερικοῦ του καὶ τῆς ἐπιθυμίας του νὰ θεραπεύσῃ τὰ ἐλαττώματά του ἀποκτᾷ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοὺς τρόπους τοῦ εὐγενοῦς.

Τὸ κοινὸν γελοῖον ὄνομα τοῦ Μιλόρδου ἐφαρμοζόμενον, εἰς τοιαῦτα πρόσωπα ὑπαινίττεται τὴν προνοητικὴν αὐτῶν εὐπροσηγορίαν καὶ ἀντίστασιν εἰς τὰς κοινὰς προλήψεις. ’Ο Λόρδος· ”Ογλεψης ἐν τῇ κωμῳδίᾳ «’Ο Λαθραῖος γάμος» εἶναι μανικῶς πως κομψὸς καὶ φιλόκαλος καὶ ἀφοῦ ἀκόμη χορδοσθῆ ὁμορολόγιον ἐπίτηδες διὰ τὴν ἡμέραν, ὡς καλῶς δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν· καὶ ὅμως καλὸς ἡθοποιὸς δύναται νὰ τὸν παραστήσῃ ὡς εὐγενῆ, καὶ ὅταν σφάλληται εἰς τὸ βῆμά του καὶ ὅταν τίλληται ὑπὸ τῆς ἀρθρίτιδος καὶ ὅταν ἀποπειρᾶται ἀνεπιτυχῶς νὰ φανῇ νέος καὶ φαιδρός. ”Εχει οὗτος τὸ ἰδεῶδες πρότυπον εἰς τὸ πνεῦμα του, δυσφορεῖ διὰ τὰς ἐξ αὐτοῦ παρεκτροπὰς μετὰ πολλῆς τῆς φρίκης, συνέρχεται εἰς ἔαυτὸν ὅσῳ τὸ δυνατὸν ταχέως μετὰ πᾶσαν ἀπρεπῆ πρᾶξιν πράττει ὅτι δύναται ἐν τῷ μέτρῳ τῶν περιωρισμένων μέτρων του, καὶ ἀποτυγχάνει εἰς τὰς δικαίας του ἀξιώσεις οὐχὶ ἐξ ἀπροσεξίας ἀλλ’ ἐξ ἀνάγκης. ’Ο Σίρ Ίωσήφ Βάγγης, ὅστις εἶχε σχεδὸν κλίνει εἰς δύο ίσα μέρη διετήρησε μέχρι τῆς ἐσχάτης πνοῆς τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ μυστικούσμούλου. ”Υπῆρχε καταφανῆς ἐν αὐτῷ πᾶσα ἡ στερεότης καὶ ἀξιοπρέπεια ἥτις ἥδύνατο νὰ διαδηλωθῇ ἐκ τοῦ ἐνδομύχου αἰσθήματος τῆς ιδίας αὐτοῦ σημασίας διὰ τοῦ τοσοῦτον διαστρεβλωθέντος καὶ ἔξησθνημένου κορμοῦ.

Ποῖον εἶναι τὸ ἔχον τοῦ μυστηρίου τούτου; Εἶνε πρόδηλον ὅτι ὁ εὐγενῆς χειρίζεται τὸ σῶμά του μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας ὡς παλαιὸν χειρόκτιον. Τὰ μέλη του ἀφίνονται καθ’ ἔαυτὰ νὰ φροντίσωσι περὶ ἔαυτῶν κινοῦνται ἀφ’ ἔαυτῶν· δὲν βρενθύνεται σοβῶν, οὔτε ἵσταται ἀκροποδητὶ ὥπως δείξῃ πόσον ὑψηλὸν εἶνε τὸ ἄτομόν του ἐν

μέσω τῶν πολλῶν, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι εύρισκει ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ἰσορροπίαν του, καὶ ὅπου δήποθι εύρισκεται, φαίνεται ὅτι ὀλισθαίνει φυσικῶς εἰς τὴν θέσιν του· εἶνε πάντοτε καθ' ὅλα κύριος ἑαυτοῦ καὶ οὐδενὸς ξένης ἔχει καὶ μεταξὺ λόρδων καὶ μεταξὺ χαρτοπαικτῶν· οὐδὲν δύναται νὰ ταράξῃ τὸ γαλήνιον τοῦ ἥθους του καὶ τὸ σταθερὸν τῆς ὁψεως καὶ τοῦ σκοποῦ του· δὲν ὑπάρχει σημεῖον ἀλαζονείας ἐν αὐτῷ, οὔτε φαίνεται ὅτι οἰονδήποτε συναντήσῃ τὸ βλέμμα του δύναται νὰ τὸν πτοήσῃ, ἢ νὰ τὸν εὔρῃ ἀφύλακτον· οὔτε ἀποφεύγει, οὔτε προσελκύει τὰ βλέμματα. 'Αλλ' ὁ ἀρχαῖος μὸς τοῦ ἴματισμοῦ του δύναται νὰ ἔξηγηθῇ ὡς σημαίνων διαρκῆ τινα προτίμησιν τοῦ συρμοῦ τοῦ παρελθόντος, καὶ εἰδός τι προγεγραμμένης περιφρονήσεως τοῦ καλλωπισμοῦ τοῦ νεωτέρου. 'Ο γέρων μονόφθαλμος Δούξ τοῦ Κουνήσσουρη εἶνε ἄλλο παράδειγμα ὅπερ δύναμαι ν' ἀναφέρω. 'Οταν ἵστατο εἰς τὸ κυρτόν του παράθυρον ὅρθιος καὶ καταβεβλημένος ἐφαίνετο ὡς εὐπατρίδης ἐν εἰκόνι περιβεβλημένη πλαίσιον καὶ ύέλους, ἢ καλῶς ἐνδεδυμένον πανομοιότυπον τῆς αὐλῆς τοῦ Γεωργίου II.

(*Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ*).

O. Θ. ΙΑΣΟΝΙΔΗΣ

ΜΕΛΕΤΗ ΕΠΙ ΤΟΥ ΜΑΚΒΕΘ ΤΟΥ ΣΑΙΞΣΠΗΡ

Ἡ ὑπόθεσις τῆς τραγῳδίας τοῦ Μάκβεθ ἐλήφθη ἐκ τυνος χρονικοῦ τοῦ Χόλινσχεδ οὐτινος διέδομεν ἐνταῦθα ἐν περιλήψῃ τὴν ἀφήγησιν. 'Ο ἵσχυρὸς τιμαριώτης Μάκβεθ ἔζη ἐν Σκωττίᾳ περὶ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου αἰῶνος, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Δούνκαν, ἡγεμόνος πράου μὲν καὶ φιλανθρώπου, ἀλλ' ἀμοιροῦντος τῆς ἀπαιτουμένης εὐφυΐας καὶ ἐνεργείας πρὸς τὸ κυθερῶν χώραν φιλοτάραχον καὶ στασιαστικήν, οἷα ἦτο τότε ἡ Σκωττία. 'Ο Μάκβεθ, μέγα δυνάμενος καὶ συγγενῆς ὡν τοῦ βασιλέως, ἐπειδότεο ἵνα σφετερίσηται τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα. Καταπολεμήσας δὲ τὸν ἐπὶ τὴν Σκωττίαν ἐκστρατεύσαγτα βασιλέα τῆς Νορθεγίας Σουένσν, καὶ φιλοξενῶν μετὰ τὴν νίκην τὸν εὐγνωμονοῦντα αὐτῷ Δούνκαν ἐν τῷ τιμαριώτικῷ αὐτοῦ φρουρίῳ "Ινθερνσς, παρορμώμενος δὲ ὑπὸ τῆς φιλοδόξου αὐτοῦ γυναικός, ἐδολοφόνησε κοιμώμενον τὸν βασιλέα. 'Αναρρέπτων δὲ τὸν φόνον εἰς τὸν υἱὸν καὶ διάδοχον αὐτοῦ Μαλκώλμ. (ὅστις, εἰ καὶ ἦτο ἀθῶς, φοβηθεὶς τὴν ὁργὴν τοῦ λαοῦ καὶ τὴν κακουργίαν τοῦ Μάκβεθ, κατέψυγε εἰς τὴν Ἀγγλίαν), ἐσφετερίσατο τὴν βασιλείαν. 'Αλλά, φοβούμενος μὴ ἡ ἀδίκως προσκτηθεῖσα ἀρχὴ ἐκφύγη αὐτόν, ἐδολοφόνησε καὶ τὸν Μάκ-Γίλλ καὶ τὸν Βάζγκον, δύο τῶν ἵσχυροτάτων τῆς Σκωττίας τιμαριώτων ἀρχόντων. Μετ' ὅλιγον ἔτερος ἵσχυρὸς ἀρχων τοῦ βασιλείου, ὁ Μακδούφρ, βλέπων τὴν πρὸς αὐτὸν δυσμένειαν τοῦ βασιλέως καὶ τὴν ὑποψίαν, κατέψυγε καὶ οὗτος εἰς Ἀγγλίαν. 'Αλλ' ὁ αἴμοχαρής τύραννος ἐξεδικήθη φονεύων τὴν γυναικαν καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ.

Τότε ὁ γυναικάδελφος τοῦ Μαλκώλμ Σίθαρδ, προστάξαντος τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδου, ἐξεστράτευσεν ἐπὶ τὴν Σκωττίαν μετὰ μεγάλου στρατοῦ· νικήσας δὲ καὶ φονεύσας τὸν Μάκβεθ ἴδιοχείρως κατὰ τὴν πρώτην συμπλοκήν, ἀπεκτέστησε τὸν Μαλκώλμ ἐπὶ τὸν θρόνον τῆς Σκωττίας.

Τὸ σπουδαιότατον πρόσωπον τοῦ δράματος τούτου εἰναι ἡ Λέδου Μάκβεθ, ἢν πολλοὶ παραβάλλουσι πρὸς τὴν Κλυταιμνήστραν τοῦ Αἰσχύλου, καὶ τὴν Μηδείαν τον Εύριπίδου. Ὁ ἐμπαθέστατος τῆς Μηδείας πρὸς τὸν Ἰάσωνα ἔρωτος, ὑπὲρ οὗ κατέλιπε τὰ πάντα, γονεῖς, φίλους, πατρίδα· καὶ ὑπὲρ οὗ αἰχδέως ἀν ἀπέσπα τοῦ σώματος αὐτῆς τὴν ψυχήν, ὅπως ιδη̄ αὐτὴν ἔξερχομένην ὡς στεναγμὸν ἔρωτος ἐκ τοῦ στήθους τοῦ ἔραστοῦ, τὰ περὶ αὐτὴν ἀσύγγνωστα ἀμαρτήματα, ἡ ἀχαριστία καὶ ἡ περιφρόνησις τοῦ Ἰάσωνος (νυμφευθέντος τὴν Γλαύκην, θυγατέρα τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Κρέοντος), ἀτινα φέρουσιν αὐτὴν εἰς ἀπόγνωσιν· ἡ ὑπερβολικὴ ὡμότης, μεθ' ἡς ἔκδικεται τὴν ὕδριν καὶ τιμωρεῖ τὴν ἀπιστίαν τοῦ ἀνδρός· ἡ αἰφνιδία ἐπιστροφὴ τῆς φιλοστοργίας, καὶ τὰ δάκρυα, ὅσα καταχέει ὑπὲρ τῶν τέκνων αὐτῆς, ἀτιγα μετ' ὀλίγον σφαγιάζει ἐν τῷ παροξυσμῷ τῆς μανίας πάντα ταῦτα προξενοῦσιν ἀπερίγραπτον δέος καὶ τρόμον, καὶ τοιοῦτον οἶνον μόνον αἰσθάνεται τις ἀναγινώσκων τὸν Μάκβεθ.

'Ο χαρακτὴρ τῆς Λέδου Μάκβεθ εἰναι θαυμασίως ὑποτετυπωμένος. Τὸ δεσπόζον αὐτῆς αἰσχρὸν πάθος, ἡ ἀκρατος φιλοδοξία, ὑπεριτχύει τοῦ πρὸς τὸν ἄνδρα ἔρωτος. Νομίζουσα δὲ ὅτι, βασίλισσα γενομένη, ἔσται εύτυχεστάτη, πειρᾶται ἵνα καταστήσῃ αὐτῷ τὸν φόνον εὐκόλον, καθιστῶσα ἐκποδὼν πᾶν ἐμπόδιον, καὶ καταστέλλουσα πᾶσαν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ δολοφόνου ἐγειρομένην εὐλάβειαν. "Αλλως τε δὲ ὁ Μάκβεθ δὲν ἔχει χρέαν τοιαύτης προτροπῆς· ἐπειδὴ πρὸ πολλοῦ ἥδη ἔκρινε νὰ θανατώσῃ τὸν βασιλέα Δούνκαν καὶ τὸν υἱὸν ἶσως δὲ καὶ διάδοχον αὐτοῦ Μαλκώλμ. 'Αλλ' ὅμως, φοβουμένη μὴ οὗτος, ἀποκαρτερήσας κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἐγκλήματος, μεταβάλη γνώμην, ἡ Λέδου Μάκβεθ παρορμᾷ αὐτὸν παγτὶ σθένει ἐπὶ τὸ θαρρεῖν, ἀποκαλοῦσα αὐτὸν ἄγανδρον καὶ ἀπειλοῦσα αὐτῷ περιφρόνησιν διὰ βίου, ἐὰν διατελέσῃ ἔτι πρὸς στιγμὴν ἀμφιρρεπῆς καὶ διστάζων, καὶ μὴ ὠφεληθῇ ἀπὸ τοῦ σκότους καὶ τῆς σιωπῆς τῆς νυκτὸς δπως δολοφονήσῃ τὸν ξενιζόμενον βασιλέα. "Εγκειται δὲ καὶ βιάζεται καὶ κεντρίζει αὐτὸν ἀδιαλείπτως, μὴ ἀπολείπουσα μηδὲ στιγμὴν σκέψεως. Πράττει δὲ ταῦτα ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ μόνου, ὡς λέγει. "Τπέρ αὐτοῦ λησμονεῖ τὴν γυναικείαν αὐτῆς φύσιν. "Τπέρ τῆς φιλοδεσίας αὐτοῦ ἐργάζεται καὶ φυλάττεται. 'Αλλ' ἄρα γε ἀποδιώξει τῆς καρδίας αὐτῆς τοὺς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεως οὕτως εὐχερῶς, ὡς ἀπέπλυνε τὸ τὰς χεῖρας αὐτῆς μιαῖν αὐτῷ δολοφονηθέντος;—Οὐχί. 'Επειδὴ οἱ ἐκ τοῦ στήθους αὐτῆς ἀναπεμπόμενοι φρικώδεις στεναγμοί, οἱ ἀντηχοῦντες ὡς λυγμοί φυχορραγοῦντος, ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἡ ἀφοβία καὶ ἡ τύλμη, ἥν ἐπειρᾶτο ἵνα ἐμβάλῃ εἰς τὸν διστάζοντα ἄνδρα, δὲν ἥσαν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς.

Διὸ ἂμα ἀπετελέσθη ὁ φόνος, ἂμα ὁ Μάκβεθ ἐδρέψατο τοὺς καρποὺς τοῦ κακουργήματος, καὶ πρώτη αὐτῇ ἀποδειλίᾳ καὶ τρέμει καὶ ὁδύρεται, προσισθανομένη τὴν ἐπικρεμαμένην ἀμφοτέροις τιμωρίαν. Καὶ τότε βλέπομεν αὐτὴν παρισταμένην ἐν τῇ περιλαμπεῖ σκηνῇ τοῦ συμποσίου, οὕτινος προτίσταται ὡς βασίλισσα τῆς Σκωττίας μετὰ πολλῆς πλαστῆς χάριτος καὶ φιλοφροσύνης, καὶ πειρωμένην ἵνα ἀποτρέψῃ τὴν προσοχὴν τῶν συμποσιαζόντων μεγιστάνων ἀπὸ τῆς ἀλοκότου διαγωγῆς τοῦ ἄνδρός, ὅστις, κατατρυχόμενος